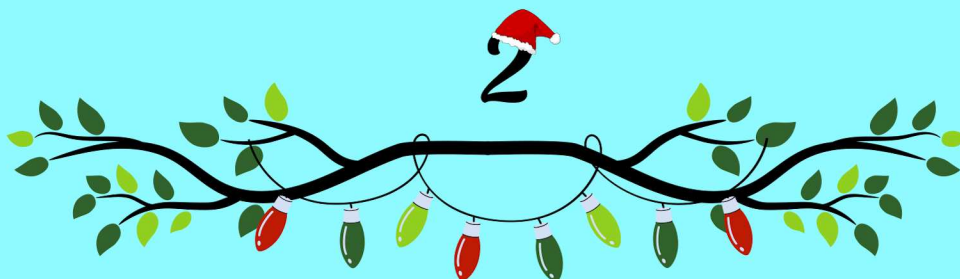

Homeles

Obsah

Přímo z ředitelny	strana 2-3
Aktuality	strana 4-6
Rozhovor s hasičským psevedem.....	strana 7-8
Typy úlu a rámkové míry	strana 9
O čem to bude tentokrát 2	strana 10-11
Puštík bělavý	strana 12
Bažant vietnamský	strana 13-15
Historie skautingu	strana 16
Můj první tramp	strana 17-18
Tajemství čajových lístků	strana 19- 21
Recenze	strana 22-24
Historie lesnického školství do roku 1896	strana 25
Soutěž o nejlepší PF	strana 26
Hubertská zábava	strana 27-28
Básničky	strana 29
Horoskop	strana 30-31
Memes	strana 32

Milí čtenáři,

s posledním dílem našeho časopisu tohoto roku přichází i kouzelný čas Vánoc, na nějž jsme všichni netrpělivě čekali. Proto se i vzhled našeho časopisu přizpůsobil vánoční atmosféře.

Jako dárečky pod stromeček vám naši vánoční skřítkové ala redaktoři nadělili například články o akcích na naší škole. Pro ty, kteří si rádi při dlouhých zimních večerech uvaří šálek čaje, tu máme článek o jeho druzích. Najde se tu i něco pro nadšence ornitologie, pro které si redaktoři připravili pár informací o bažantu vietnamském a puštíku bělohlavém. Ale více už vám prozrazovat nebudu, aby na vás přece jen čekal nějaký ten dáreček.

Krásné prožití vánočních svátků a vše nej do nového roku za redaktoři přeje

Eliška Hrabcová.

Lesu zdar, milí čtenáři,

jsm rád, že jsou za námi další dva měsíce školního roku bez nějakých vnějších zásahů vyšší moci. Máme za sebou oslavy 170 let lesnického školství na Moravě i klasické tradiční akce, mezi které řadíme nejen Hubertskou zábavu, ale také závěrečnou taneční kolonu či hony čtvrtých ročníků. Všechny zmíněné akce obnovujeme po dvouleté pauze, a ne vždy je to úplně snadné.

Dovolte mi nyní trochu se ohlédnout za uplynulým podzimem a ještě jednou si připomenout krásné a slavnostní chvíle oslav 170 let lesnického školství na Moravě. Víkend 21.–23. 10. patřil nejen oslavám, ale také 11. ročníku mezinárodního studentského semináře mysliveckých trubačů. Na školu se sjely středoškolské soubory z českých i slovenských středních lesnických škol. Všechny akce, které tento víkend proběhly, jsou účastníky hodnoceny vysoce pozitivně. Všem se u nás líbilo a připravený program naplnil očekávání. Fotogalerie a informace z vydařeného víkendu najdete na našich webovkách. Komplexní pohled na tento víkend nabízí také článek v čísle 12 časopisu Myslivost.

Druhou významnou akcí byla Hubertská zábava. Její průběh je dán historicky. Navazování na dvouletou pauzu bylo pro čtvrtáky náročné. Neměli možnost se nechat inspirovat předchozím ročníkem, takže bez výrazné pomoci učitelů by sami nevěděli, jak celá akce probíhá a co vše je potřeba zařizovat. Přes tyto komplikace se celý večer velice povedl, ceremoniál byl velmi slavnostní, krásný a důstojný. Následná zábava se obešla bez výrazných incidentů, za což tedy patří velký dík všem čtvrtákům a organizátorům z řad kantorů. Chtěl bych také vyzdvihnout a poděkovat za práci zaměstnanců kuchyně, připravené pokrmy si všichni velmi pochvalovali!

Pro třetáky byl slavnostní pátek 25. 11., kdy proběhla jejich poslední hodina tanečních kurzů, tzv. závěrečná kolona. Plná sokolovna kamarádů i příbuzných ocenila jejich snažení. Vedoucí tanečních kurzů, manželé Münsterovi, měli připravený i pěkný doprovodný program.

Další tradiční podzimní aktivitou jsou hony čtvrtáků. I tyto společné lovecké akce se vydařily, žákům se naháňky podařilo zorganizovat dle představ a v duchu mysliveckých zvyků a tradic.

V průběhu podzimu se samozřejmě i učilo, probíhaly učební praxe i předmětová cvičení. Vydařenou praxí byla pomoc v národní přírodní rezervaci Mionší, která chrání rozsáhlý prales jehličnatých i listnatých stromů a svou rozlohou se řadí mezi největší pralesy v České republice. Zde se naši žáci zapojili do příprav na zimu úklidem trávy a klestí.

Do konce pololetí nás ještě čeká spousta aktivit. V prosinci proběhnou dva vánoční turnaje – ve volejbale, kde si zahrají také kantoři, a ve florbale. Trubači zahrají na hranickém náměstí na vánočních trzích. Po burzách škol, které jsme objeli na podzim, nás čekají tři dny otevřených dveří, jeden ještě v tomto měsíci a dva v lednu. Prváky čeká pasování do stavu lesnických fámulů. Z důvodu prezidentských voleb jsme tuto slavnostní chvíli přesunuli na čtvrtek 2. února. V pátek 3. 2. jsou pololetní prázdniny, na které letos pro náš okres navazují hned týdenní jarní prázdniny.

Věřím v naše čtvrtáky, že nás neochudí o tradiční akci „Poslední semestr“. Je to jejich šance humornou formou sdělit, co se jim na škole líbí, či nelíbí.

Prosinec je měsícem bilancování, je přelomem kalendářních roků, školní rok se nachází téměř ve své polovině. Všichni se ohlížíme za uplynulým rokem. Hodnotíme, zda se vše podařilo splnit dle našich představ a s nadějným očekáváním hledíme vstříc tomu, co přijde.

Přeji všem našim čtenářům, žákům i jejich rodinným příbuzným, zaměstnancům a jejich rodinám klidné a pohodové vánoční svátky, příjemné prožití celého adventního období a do nového roku hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Ing. Lukáš Kandler
ředitel školy

Výročí 170 let lesnického školství na Moravě

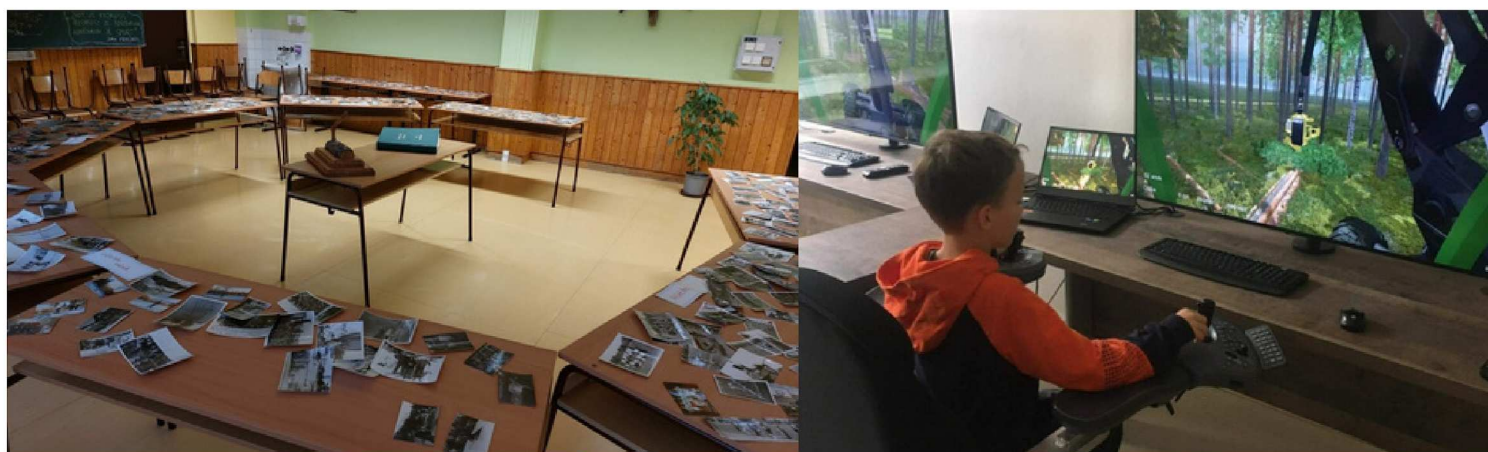
V sobotu 22. října se na naší škole konala velká sláva. Slavilo se totiž 170leté výročí lesnického školství na Moravě. Výuka lesnictví odstartovala roku 1852 v areálu zámku Úsov, jenž je též nazýván Stará škola. Zde byla působnost lesnické výuky po dobu 15 let a poté se přesunula na hrad Sovinec. Na konci 19. století roku 1896 byla lesnická škola přesunuta do Hranic na Moravě. A právě zmíněným dlouhým letům se věnovala celá akce.

Od 11. hodiny byly brány školy otevřené veřejnosti, která si mohla prohlédnout celou školu křížem krážem, a mohla tak nakouknout, jak prostory a výuka vypadají v lavicích lesárny. Návštěvníci si mohli v jednotlivých třídách prohlédnout ústřížky z historie školy a školních akcí. Mohli si také projít arboretum v okolí školy, kde probíhaly i komentované prohlídky. Jako doplnění zábavy a příjemné atmosféry v arboretu vystoupila kapela Markazíni. K nahlédnutí byly i stroje školního polesí, ukázky lesní pedagogiky, a dokonce i moderní technologie v podobě laserové střílnice a simulátoru harvestoru.

Věříme, že si všichni, kdo navštívili naši školu, program užili a popřípadě i zavzpomínali na staré dobré časy. Pevně doufáme, že výuka lesnictví bude i nadále pokračovat a předá své znalosti co nejvíce lidem v příštích generacích.

Lesu zdar!

Gabriela Zychová, 3.A

Trubačský seminář

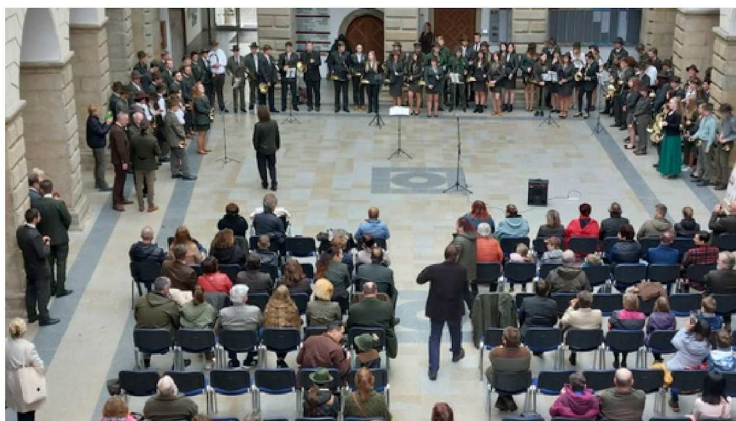
Ve dnech 21.–23. října se na naší škole, ku příležitosti výročí 170 let výuky lesnictví na Moravě, konal Mezinárodní trubačský seminář středních lesnických škol z Česka i Slovenska. Semináře se zúčastnili studenti z Hranic, Trutnova, Šluknova, Písku, Křivokláta, Žlutic, Liptovského Hrádku, Banskej Štiavnice a Prešova.

Již od pátečního večera začala výuka na lesnici i borlici, kde se jak zdokonalovaly doposud naučené skladby, tak se zde zlepšovaly první kroky k hraní. Zkušenější studenti si nacvičovali skladby na nedělní koncert a začátečníci se učili, jak správně zahrát tón a vše další, co je k hraní potřebné.

V sobotu výuka pokračovala celý den, ale po obědě se studenti i s kantory vydali k Hranické propasti a do okolí Hranic. Po menším výletě zase následovala výuka, ale k večeru už nastala první generálka na koncert. Když bylo hraní až až, přesunuli se všichni na DM Jungmannova, kde probíhal společenský večer, na kterém se utužili vztahy studentů a kantorů všech škol.

V neděli ráno proběhla poslední generálka a všichni se přesunuli na zámek v Hranicích, kde proběhl koncert všech trubačů i s výstupy jednotlivých škol.

Pevně doufáme, že si všichni víkend užili a odvezli si z Hranic nové zkušenosti a spousty nových přátel. Snad se i v příštích letech budeme nadále scházet na takovýchto seminářích a kurzech a budeme nadále udržovat již navázaná přátelství.

Gabriela Zychová, 3.A

Střelecká soutěž

Pátek 14. 10. 2022 se nesl v duchu brokové střelby. Tři naši brokoví střelci s aktuálně nejlepší formou (Miloš Fic ze 2.C, Martin Holý ze 3.B a Jiří Pyszko ze 3.C) byli nominováni na střeleckou soutěž žáků středních lesnických škol. Tuto soutěž organizovala Střední lesnická škola ve Žluticích. Na střelnici VLS Lučiny se střílela disciplína *klasické lovecké kolo*. Aby byli naši střelci náležitě odpočatí a v plné formě, vyrazila delegace už o den dříve, tedy ve čtvrtek. Přespání bylo zajištěno na domově mládeže lesnické školy Žlutice.

Závod měl velmi dobrou úroveň, jelikož se ho zúčastnilo celkem 18 žáků ze 4 lesnických škol (Hranice, Písek, Trutnov, Žlutice). Naši střelci si v těžké konkurenci vedli velice dobře, jmenovitě Martin Holý obsadil konečné 3. místo, Miloš Fic 4. místo a Jiří Pyszko se umístil na 8. místě. Doplnkově se na závěr střeleckého dne konal minizávod pro pedagogy a doprovod žáků. I v tomto závodě jsme byli úspěšní, jelikož naši učitelé Martin Kudláček a Marcel Bena ukořistili 1. a 3. místo.

Kromě nasbíraných zkušeností a zážitků bylo také cílem získat nové kontakty a kamarády. Dá se říct, že vše bylo splněno do puntíku a nezbývá než se těšit na další příležitost utkat se ve sportovní střelbě. Závod ukázal, že střelecký potenciál je na naší škole vysoký.

Gabriela Zychová, 3.A

Rozhovor s hasičským psovodem

1. část

Měly jsme možnost udělat rozhovor se začínajícím psovodem Matějem Kotrlou v záchranném útvaru HZS ČR v lokaci Hlučín. Se svým psem Chandlerem od Jakubského rybníka, po domácku Čendou, se specializují na vyhledávání živých osob v sutinách spadlých budov.

1. Jaké byly podmínky pro přijetí?

Co se týče podmínek pro přijetí, tak jsem musel vlastně projít přijímačem a dodělat si řidičák C, mít střední s maturitou a mít čistý trestní rejstřík. Při podepsání smlouvy jsem podepsal zároveň i mlčenlivost. Nesmím dávat nikam fotky a videa, pokud nejsou schválené. Může se stát, že fotografie zachycovala něco, co se nesmí dostat na veřejnost.

2. Jak probíhal přijímač?

První jsem měl pohovor, dále následovaly fyzické testy. Fyzičky obsahovaly plavání, kliky a sklapovačky. Taky jsem musel ke služební psycholožce, kde jsem vyplňoval 2000 otázek, několik cvičení na postřeh, zda jsem schopný jezdit s majáky. Zodpovídal jsem různé psychologické otázky, kreslil jsem postavy a popisoval, co na nich vidím. Dále mě čekala zdravotní prohlídka. První jsem jel do krajské nemocnice v Ostravě na vyšetření a na zbytek vyšetření jsem musel do Vojenské nemocnice v Olomouci, odtud mě poslali zpátky do Ostravy, kde to hlavní doktor schválil. Poslední byl pohovor u generála útvaru s komisí, byl to krátký rozhovor, jelikož jsme se viděli už při prvním pohovoru. Kdybych už byl ve služebním poměru a přestupoval z jiné hasičské stanice, tak by mě navíc čekalo přezkoušení z různých zákonů a dalších odborných věcí.

3. Jak vypadá takový normální den psovoda?

Den začíná poradou, kde se řeší, co by se mělo ten den dělat. Každé úterý a čtvrtek jezdíme do výcvikového centra v Hlučíně. Cvičíme zde poslušnost, vyštěkávání. Tam jsme zhruba do tři čtvrtě na dvanáct a pak jedeme na oběd. Po jídle kontrolujeme techniku a máme tělocvik. Celý den zakončuje porada s velitelem čety.

4. Jsi plnohodnotný hasič?

Plnohodnotný hasič nejsem. Každý, kdo nastoupí, musí splnit dvanáctitýdenní nováčkovský kurz, který se ukončuje jakoby takovou "maturitou" z různých okruhů. Závěrečná zkouška obsahuje chemickou, technickou a zdravotní službu. Jsou tři místa, kde se kurzy provádí, a to ve Frýdku-Místku, Brně nebo ve Zbirohu. Kurz probíhá od pondělí do pátku, jako klasická škola. Momentálně je přetlak hasičů, kvůli covidu, kdy škola byla zavřená, proto je velká čekací lhůta, klidně i půl roku, rok. Já se chystám na tento kurz v únoru. K tomuto se váže i každoroční přezkoušení. Každý rok během léta je fyzická část a na podzim je odborná způsobilost. Vlastně takové přezkoušení té novky (nováčkovského kurzu) a znalosti zákona. Způsobilost zahrnuje test s následnou otázkou jako u maturity. Ještě ten den, podle času, je cvičení s auty. Jsme rozděleni do dvou rot, každá rota má tři čtyři a ta má svá auta. A každý by měl vědět, jaká auta tam jsou, jak s nimi manipulovat a k čemu slouží. Po třech letech je větší přezkoušení, při dobrém výsledku se podepisuje smlouva na neurčito.

5. Jste nějak rozdělení, nebo fungujete jako celek?

Ano, u nás na četě jsou tři družstva. Máme tam potápěče, střelmistry a psovody. My psovodi jsme tam čtyři, potápěči jsou taky čtyři a v družstvu střelmistrů jich je šest, ale dva jsou zároveň zdravotníci. Jinak jsme jen chlapi, ale ženy mají také možnost.

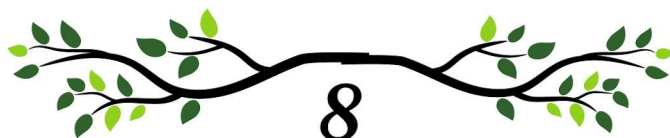
6. Na zásahy jezdíte samostatně?

Ano, jezdíme každé družstvo zvlášť. Přes operační středisko nám dají vědět, jaká technika a jaké družstvo je na místě zásahu potřeba. Náš útvar jezdí k mimořádným událostem většího rozsahu. Malé nehody si řeší krajské stanice. My máme pracovní dobu od sedmi do tří a střídáme se v pohotovosti od pátku do pátku. Funguje to tak, že do hodinky musíme přijet na útvar převléknout se a jet na zásah. Já zatím nemám kurz, takže pohotovost nemám. Když nastane situace, jako byla například nedávno v Hřensku nebo tornádo, tak jedeme na výpomoc normálním hasičům, jelikož mají dvacet čtyř hodinové směny a některé zásahy mohou trvat i několik dní, proto se s nimi točíme.

7. Zažil jsi už nějaký zásah?

Na zásahu jsem byl v Českému Švýcarsku u čerpadel a dopravy vody. Ještě jsem byl v Olšanech u Prostějova, to byl kynologický zásah. Po výbuchu plynu spadl dům a já jsem jel jako řidič a pomáhal s odklízecími pracemi. Vzal si mě s sebou kolega, abych viděl, jak to chodí.

Adéla Stanovská, Markéta Kleinová, 2.A

Je mnoho druhů úlu a jejich rámkových mír. Každý včelař preferuje jiný typ. Ale jak se rozhodnout pro ten správný? Můžete se zeptat včelařů okolo, ale mezi včelaři platí: co včelař, to názor. Nakonec si musíte vybrat vy sami a to není vždy jednoduché, proto vám zde představím nejčastěji používané úly.

V první řadě tu máme košnice a kláty. Zmíněné typy úlu jsou pouze na jedno použití, protože když se včelař potřebuje dostat k medu, musí do úlu udělat díru. Takový úl už je dále nepoužitelný, a proto už se dneska nepoužívají. Výhodou košnice je levný výrobní materiál, sláma. Ani jeden nevyužívá rámky a včely staví voskové buňky na volno.

Dalším typem jsou zadováky, které mají vchod zezadu. Už se sice jedná o lepší typ než košnice nebo klát, jelikož se neničí. Ale stále je obtížné se k vytouženému medu dostat kvůli složité manipulaci s rámkem, proto tento typ už používají jenom stáří včelaři.

Asi nejrozšířenějším typem jsou stropováky, zejména nástavkové úly. Ty mají vchod, jak jejich název napovídá, shora. Proto jsou snadno přístupné a taky jsou nejlepší pro rozvoj včelstva. Typy nástavkových úlů jsou: vysokonástavkové, nízkonástavkové nebo kombinované.

Nejčastějším úlem vysokonástavkovým je úl Adamcovy míry, tedy 39 x 24 cm. Jeho výhodami jsou velká výnosnost v medu i menší potřebný počet nástavků a rámků. Naopak nevýhody spatřují včelaři v pomalejším rozvoji na jaře a v těžkosti nástavků.

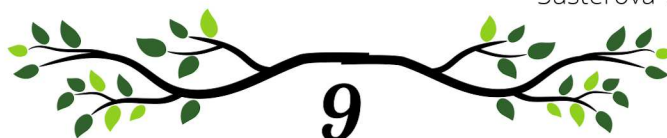

Skvělým příkladem nízkonástavkového úlu jsou tak langstrothy. Zmíněné úly používají rámkovou míru 42 x 17 cm, ovšem výška může být různá. Vyznačují se nízkou vahou a rychlejším rozvojem, na druhou stranu spatřujeme nevýhodnost v menších výnosech, dále je potřeba mít více nástavků a rámků.

Kombinované nástavkové úly u nás nejsou tak běžné, protože je potřeba mít 2 typy nástavků (nízkonástavkové i vysokonástavkové) a rámkové míry. Včelaření v nich je mnohem nákladnější, ovšem matka se rychleji rozklade ve zmíněných typech. Zářným příkladem takového úlu je typ Dadant .

Šusterová Tereza, 2.A

čem to asi bude tentokrát 11.

V minulém díle jsem představil kůži jako materiál samotný. Dnes bude řeč o nástrojích na práci s usněmi.

Začněme řeznými nástroji. Pro hrubé řezy lze použít klasický zalamovací nůž, rotační nůž (obr. 1) a nebo půlměsíkový nůž (obr. 2). Zalamovacím nožem se řezou především dlouhé rovné řezy. Jeho nevýhoda spočívá u větších tloušťkách, kdy linii řezu musíme vícekrát naříznout, a u slabších usní naopak v tom, že kůži lehce natáhne u konce řezu, takže je zde drobná, nehezká odchylka od zamýšlené linie. Rotační nůž má velkou výhodu, kterou je využívání rotace kotouče s břitem. Tím pádem lze jedním tahem řezat dlouhé řezy pohodlněji. „Půlměsíc“ je v podstatě kombinací vlastností dvou předešlých nástrojů a k tomu se dá použít i jako kosící nůž. Ovšem jeho obrovským mínusem je vysoká pořizovací cena.

Dalšími řeznými pomocníky jsou hranořízky (obr. 3 a 4), kterými se seřezávají hrany výrobků, aby se dosáhlo zaobleného vzhledu. Na závěr řezných nástrojů nelze nezmínit tzv. kosící nůž (obr. 3 a 5), jímž je možné ztenčovat okraje nařezané usně pro lepší sešívání.

Když už máme materiál nařezaný, je třeba ho připravit k šití. K tomu je zapotřebí: zapouštěč švů, děrovací vidlice, šídlo a samozřejmě jehly (obr. 6 a 7). Zapouštěčem se v linii švu vytvoří malá drážka, do které se zapustí nit, a tím se prodlouží její životnost. Následně se pak děrovací vidlicí vyrazí otvory spoje. Je více typů a nemálo profilů a různých provedení (více se dozvíte v dalších pokračováních). Šev je tedy nachystaný a můžeme začít s šitím. Šije se tupými jehlami, protože díry švu jsou již hotové, a tak se nepoškodí useň. Nápomocné je i kulaté šídlo, jímž se dají otvory lehce roztáhnout a šití se stane v určitých chvílích snazším (dají se jím také vyznačovat řezy).

V případě, že chceme sešívát kůži s větší roztečí švů nebo chceme nýtovat kůži, děrovací kleště nebo děrovače jsou v tuto chvíli našimi nejlepšími přáteli (obr. 8). Na nýtování se nám taky bude – mimo nýtu samozřejmě – hodit kovový povrch (kovadlina, svěrák, kovový plátek) a hlavičkář na nýty, díky kterému lze dosáhnout profesionálnějšího vzhledu (avšak dá se to zvládnout i bez hlavičkáře).

A na závěr tu jsou nástroje všeobecného ladění: pogumovaná palice, pravítka a kombinované kleště (obr. 9). Vždy se též hodí nějaká podložka na stůl, na které lze řezat a děrovat – zkrátka povrch na práci (v mém případě starý dřevěný vál na pečení, obr. 10). To je určitě pro vaši představu o sedlářských nástrojích bohaté množství informací. Příští díl bude zaměřen na problematiku šití a dost možná i lepení kůží k sobě.

Martin Novotný, 3.B

Pušťík bělavý

(Strix uralensis)

Pušťík bělavý se velmi podobá pušťíkovi obecnému, a to stavbou těla, zbarvením i žlutým zobákem, avšak je téměř o třetinu větší, i když tmavohnědé až černé oči má naopak menší, takže závoj kolem očí vypadá větší.

Popis

Ochranné zbarvení opeření má dva základní odstíny – světlejší do šeda a tmavší do hněda. Samec je zbarven stejně jako samice. Opeření nohou přechází částečně i na prsty. Drápy jsou na konci černé. Zejména za letu je nápadný relativně delší ocas (v poměru k tělu). Pušťík bělavý se velikostně řadí na druhé místo mezi sovami hnízdícími u nás. V rozpětí křídel dosahuje 103 až 124 cm při délce těla 50 až 59 cm a hmotnosti od 800 do 1100 g. Zobák je dlouhý 35 až 42 mm a ocas má až 326 mm.

Hnízdění

V listnatých (nejčastěji bukových) a smíšených lesích (jen zřídka v jehličnatých) hnízdí ve velkých dutinách a polodutinách, na zlomených nebo vyhnílených kmenech a v děravých pařezech, ale i při kmeni mezi kořenovými náběhy. Obsazuje i opuštěná hnízda dravců na stromech a nepohrdne ani budkami. Pokud je dostatek potravy, sdílí jedno teritorium i několik párů. Dospělé páry jsou věrné svému hnízdišti po celý rok, migrují jen mladé sovy. Koncem března až dubna snese samice ve 3 až 4denních intervalech od 2 do 6 vajec (dle dostupnosti potravy) do mělké hnízdní jamky mezi kořenovými náběhy. Mláďata se vylíhnou po 27 až 29 dnech inkubace. Oba rodiče se o ně starají asi měsíc. Samec loví a přináší potravu, samice ji trhá na menší kousky a krmí mláďata.

Potrava

Pušťík bělavý má také jako ostatní sovy výborný sluch, takže dokáže lokalizovat a ulovit kořist i pod sněhem a upřednostňuje přepadový způsob lovu. Požírá především drobné lesní, ale i polní savce a v menší míře i ptáky, ale nepohrdne ani obojživelníky a hmyzem.

Rozšíření

Obývá mírné podnebné pásmo od Evropy přes Asii až po Japonsko. U nás se vyskytuje jen velmi vzácně a v oblasti Beskyd a Šumavy. Z důvodu nízké početnosti je pušťík bělavý u nás řazen do kriticky ohrožených druhů, proto si zaslouží plnou ochranu.

Sokolnictví

S ohledem na způsob života a druh kořisti se v sokolnictví při praktickém lovu nepoužívá. Občas se ale předvádí při letových ukázkách pro veřejnost.

Bažant vietnamský

(*Lophura edwardsi/hatinhensis*)

Jedná se o druh bažanta z rodu *Lophura*. Pochází už podle jména z Vietnamu (provincie Quang Binh, Quang Tri, Thua Tien Hue a Ha-Tinh). Ve své domovině je silně ohrožen, už několik let nebyl spatřen ve volné přírodě (od roku 2000), tím pádem ho můžeme považovat za druh vyhynulý v přírodě.

Tento druh má dvě fenotypé formy: *hatinhensis* a *edwardsi* (dříve byly považovány za dva poddruhy nebo dokonce za dva samostatné druhy). Dospívá ve druhém roce života, kdy u typu *hatinhensis* obě pohlaví přepeří a v ocase se jim objeví bílá vrchní pera (každá slepice je nemusí mít). O jeho životě v přírodě v podstatě neexistují žádné informace, jediné dostupné poznatky máme z chovu v zajetí.

Vietnamský bažant je monogamní druh a stejně jako většina bažantů rodu *Lophura* může být kohout v toku velmi agresivní, proto je nutné ptáky v této době bedlivě pozorovat a zároveň je třeba mít ve voliérě dostatek krytí pro slepici. Kohout v toku stojí napřímen, mává křídly a vztyčuje chocholku. Slepice, které jsou velmi dobré matky, snášejí 4–7 vajec do hnízda, které si vytvoří na zemi. Na vejcích sedí 21–22 dnů (typ *edwardsi*) a 24–25 dnů (typ *hatinhensis*).

Popis

Kohouti obou typů jsou si morfologicky velmi podobní. Zbarvení se jeví celé kovově modré s tmavě modrými křídly s kovově zeleným leskem. Mají malou bílou chocholku na temeni a červené běháky. Okolí oka vyniká červenou barvou a lysinou. Kohouti typu *hatinhensis* nosí některá ocasní pera kromě tmavě modrých také bíle zbarvená a jsou mírně dolů zakřivená a zašpičatělá. Také je větší než *edwardsi* s delšími běháky.

Slepice jsou si také morfologicky velmi podobné. Vyznačují se kaštanově hnědým zbarvením. Některé, přičemž ne všechny, slepice typu *hatinhensis* mohou mít kromě tmavě hnědých per v ocase také bílá pera. Okolí oka vypadá lysé a červené. Nohy jsou zbarveny do červena. Stejně jako kohouti jsou větší než *edwardsi* s delšími běháky.

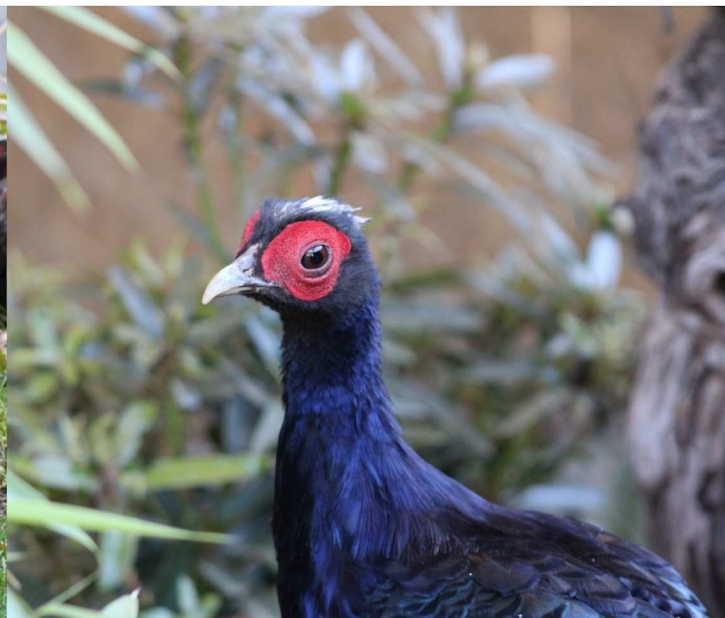
Záchranný program

Oba typy mohou být křížené s bažantem sedlatým (*Lophura swinhoii*) nebo bažantem stříbrným (*Lophura nycthemera*), proto byl zaveden záchranný program na tento druh. Ptáci, kteří jsou zařazeni v záchranném programu, jsou testováni, zda jsou opravdu čistokrevní a nejedná se o hybridy.

V roce 2015 byli v rámci asociace EAZA (Evropská asociace zoologických zahrad) posláni 4 bažanti vietnamští typu edwardsi ze zoo Praha do Vietnamu, aby zde vytvořili nové krevní linie. Na tento úspěšný transport navazoval druhý, který se odehrál v únoru roku 2022, kdy bylo posláno 6 kusů bažanta vietnamského opět typu edwardsi. Ptáci pocházeli z Parc zoologique et botanique de Mulhouse (Francie). Zmíněný transport proběhl bez problémů a všichni ptáci byli v pořádku převezeni do Jurong Bird Park (Singapur). Zoo Praha drží celosvětovou plemennou knihu bažantů vietnamských, ve které by měli být ptáci tohoto druhu zapsáni.

Voliéra

Vietnamské bažanty chovám ve voliérách o rozměrech 4 x 3 x 2 m (d, š, v) a 4 x 2 x 2 m (d, š, v). Všechny klece mám bohatě osázené bambusy, rododendrony, azalkami, borovicemi, okrasnými travinami a jinými dřevinami. Zadní část, která má 1,5 x 3 x 2 m (d, š, v), je zastřešena a je ze tří stran krytá deskami. Zbytek voliéry je po stranách pletivový se síťovaným stropem. Také je osázena hřadovacími tyčemi, které mají v průměru minimálně 8 cm. V závětrí pod střechou se nachází vrstva písku pro popelení, zbytek voliéry je pokryt mulčovací kůrou nebo trávou.

Krmení

Celoročně krmím směsí zrnin, která je podle ročního období vylepšena. Přes zimu je krmivo chudší, tedy bez ovoce nebo zeleniny. Na začátku chovné sezony, na jaře, začnu podávat k zrninám bobule (ty mám zmražené z předešlého roku), ovoce, zeleninu a granule značky Columbae od firmy Psittacus Catalonia. Zmíněnou suchou potravu získávám od mého velice dobrého kamaráda Jakuba Janosche, který vlastní firmu JanoschB&F. Daná firma je hlavním distributorem tohoto krmiva pro Česko, Slovensko a Polsko. Přes léto krmím převážně ovocem a zeleninou ze zahrady. Na podzim dostávají méně ovoce, aby se přichystali na zimu.

Můj chov

Bažanty vietnamské chovám od roku 2021. Pořídil jsem si je, jelikož se mi vždy líbili a chtěl jsem nějaký druh, který bude zapojený v záchranném programu. Momentálně mám v chovu 2 chovné páry typu hatinhensis a u hlavního koordinátora záchranného programu mám domluvený pár typu edwardsi. Jelikož jsou mé páry ještě mladé, neviděl jsem u nich letos vejce, ale tok jsem pozoroval u obou chovných kohoutů. Vietnamské bažanty chovám ve společných voliérách s jinými druhy ptáků. Jeden pár chovám s kardinály červenými (*Cardinalis cardinalis*) a druhý společně s hrdličkami východními (*Streptopelia orientalis*)

Po přepečení v průběhu léta a podzimu jsem zpozoroval, že všichni mí chovanci typu hatinhensis mají bílé peří v ocase, což mě velice potěšilo, protože ne každý chovatel se s daným procesem setká. Doufám, že se mi povede v příštím roce odchov, abych udělal co nejvíce pro záchranu tohoto ohroženého druhu.

Na závěr bych chtěl poděkovat mým rodičům, členům WPA a hlavně Hubertovi Frycovi, díky kterému tento druh mám.

Text: Jakub Jorda, 3.A
Foto: Jakub Jorda a Hubert Fryca

Historie skautingu

Skauting má ve světě už více než stoletou historii. Český skaut, někdy také nazýván Junákem, stojí na ideji a myšlenkách tří mužů. Jedním z nich a zakladatel celosvětového skautingu je Angličan lord Robert Baden-Powell, který byl původně vojákem bojujícím v Africe. Po návratu do Anglie zjistil, že se stal populárním mezi lidmi a hlavně chlapci za své zásluhy v boji. Hoši díky jeho vzoru vyráželi z měst, aby alespoň chvíli žili v přírodě. Powell si všiml příležitosti a roku 1907 uspořádal tábor pro tyto děti. Tábor se odehrál na ostrově Brownsea a říká se, že první den tohoto tábora vzal Powell svoji památku na Afriku, roh antilopy, a mocně na něj zadul. Právě od tohoto momentu se počítá oficiální založení skautingu. A asi o rok později byl založen i dívčí skauting. Powell vnesl do skautu vojenskou morálku, disciplínu, nástupy, kroje, které připomínají právě vojenské košile, a hierarchii, jakou je skaut uspořádán.

Druhý člověk, který utvářel podobu dnešní skautské organizace, byl Ernest Thompson Seton. Americký zálesák, tramp, spisovatel a ilustrátor, který jistou část života prožil mezi indiány. Do skautu otiskl právě indiánskou kulturu a zvyklosti. Přespávání v tee-pee, přezdívký, posvátnost ohně a spousta jiných zvyků a rituálů je ve skautu právě díky němu. Ovšem Seton měl velké spory s Powellem, který skauting vedl spíše cestou vojenského drilu. Seton se k tomu vyjádřil slovy: "Já chtěl z chlapců vychovat muže, Powell vojáky."

A teď už se přesouváme do naší domoviny. Český skaut založil pedagog Antonín Benjamín Svojsík roku 1912, kdy s chlapci z Žižkovského gymnázia v Praze vyrazil na první český skautský tábor. Pro zajímavost uvedu, že mezi těmito chlapci byl například i mladý básník Jiří Wolker. Svojsík byl zapálený sokol a tomu i uzpůsobil myšlenku skautingu. Jeho dílem je v našem skautingu kladen větší důraz na tělovýchovu. Po táboře napsal knihu "Základy junáctví", která shrnuje principy a ideu junácké výchovy. Skauti byli velkou pomocí při vzniku republiky Československé, protože v době, kdy ještě plně nefungovala státní správa, byli úřady nasazeni právě skauti. Za všechny uvedu příklad takzvané skautské pošty, která fungovala po dobu několika měsíců a doručovala především tajné státní dokumenty, které se nesměly dostat do rukou nepřátelům republiky. Říká se, že skauting vylučuje totalitu a totalita skauting. Na tomto úsloví je mnoho pravdy, protože skaut byl zakázán jak nacisty v roce 1940–1945, tak komunisty v roce 1950–1968 a 1970–1989. Avšak ani jeden z těchto zákazů skaut nezničil, vždy přešel do ilegality nebo fungoval pod jinou organizací a nadále vychovával nové generace skautů a skautek. Dnes je u nás skaut povolen nejdéle ve své historii a počet členů stále narůstá, tak snad to vydrží.

Děkuji vám za přečtení tohoto článku, snad jste se něco zajímavého dozvěděli a snad vás to i trochu bavilo, budu se těšit příště.

Brey, 1.B

Ze začátku by bylo asi dobré zmínit, že první plnohodnotný tramp, tím logicky nemyslím bývalého amerického prezidenta, ale vícedenní výlet do přírody (někdy také nazývaný čundr, puťák, či čiré šílenství), jsem prožil až ve svých patnácti letech se svými přáteli. Předtím jsem se něčeho podobného sice účastnil se svým ctěným otcem, ale vzhledem k tomu, že naše rychlost byla měřena spíše v hodinách na hospodu, bych to radši nezapočítal. Na první opravdový tramp jsem vyrazil tedy až později ve skupině sedmi lidí. Fakt, že nás do konce došlo jen pět, už je sice věcí druhou, ale o tom později.

Šli jsme čtyři dny a každý večer jsme došli k nějaké zřícenině, kde jsme přespávali. A každou noc přšelo, což by nebyl až takový problém, kdybychom měli stan. Ovšem já a můj kamarád jsme se shodli na tom, že stan je příliš velkou a zbytečnou zátěží, takže jsme si vzali místo něj starý sprchový závěs, který jsme používali jako plachtu. Jinak jsme v naší skupině měli ještě dva menší stany, plachtu a kamaráda, který neměl nic a každý večer okupoval obydlí někoho jiného. Jednou mě dokonce vyhodil zpod závěsu do deště. Byli jsme velmi překvapení, když jsme první noc zjistili, že veškerá napršená voda stekla doprostřed závěsu, kde začala pomalu prokapávat na nás a naše věci.

Ráno mne ovšem, kromě menšího mokřadu v batohu, čekalo další snad ještě větší a děsivější překvapení, a to zpráva v mobilu: "Máte 9 zmeškaných hovorů od kontaktu: Otec." Nakonec zpráva nezačala nic velkého, jen je pro dnešní rodiče asi nemožno pochopit, že dnešní zkažená generace přežije i na místech bez signálu. Když už jsem zmínil tu komunikaci s domovem, v naší skupině byl i takový zlomyslný živel, který začal vykřikovat hesla jako: "Hej, dej mi napít toho ruma," nebo: "Hej, dej mi toho jointa," když někdo jiný telefonoval s rodinou. Problém jsme brzy vyřešili, určili jsme si telefonovací půlhodinku. V tento moment jsme vždy onoho zrádce připoutali ke stromu s roubíkem v puse.

Jak jsem se již zmínil předtím, ne všichni náročný pochod zvládli. Dva z účastníků naší výpravy se odpojili v průběhu túry. Jednoho zradily nohy, když mu pod nápořem puchýřů začaly slézat nehty na nohou, a druhému zavolala rodina se slovy: "Víš vůbec, že má dneska prababička oslavu narozenin? Měl by ses tam aspoň ukázat." Tím pádem bylo rozhodnuto, bylo nás najednou o dva méně.

Další zajímavou věcí bylo to, že jsme přespávali asi půl kilometru od jaderné elektrárny Dukovany. Vzhledem k tomu, že vodu na pití a vaření jsme si filtrovali z potoka, který v tomto případě tekli přímo od chladících věží a reaktoru, se domnívám, že už nikdo z nás nezvyší počet lidské populace (ono by i tak asi nebylo o co stát). Večer u elektrárny byl kromě zelené světélkující vody také zajímavý v tom, že na zřícenině, kde jsme přespávali, byly velmi zvládné, odvážné a zejména hladové myši. V něčem to mělo i výhody, například jsme nemuseli umývat kotlík se zbytky jídla. O něco horší byla možnost, že by nám tito hlodavci začali lézt do batohů. Většina z nás si pověsila batoh jen na strom, pár čísel do vzduchu. Až na jednoho kamaráda, ten se v jedenáct večer v absolutní tmě rozhodl, že si batoh pověsí do výšky asi 5 metrů na stěnu zříceniny. No naštěstí pád odnesl jen batoh a jeho záda.

Poslední večer jsme plánovali strávit na zřícenině Templštejn. Ovšem byli jsme vyhnáni skupinkou čarodějnic, respektive se jednalo asi o pětačtyřicetileté... ehm, ehm... dámy, vybavené plackou s pentagramem na triku a poněkud robustnějších postav. První z těchto bytostí přišla na zříceninu chvíli po nás a vzhledem k tomu, že zříceniny bývají většinou na kopci, došla se slovy: "Uff, to nejde, už nikdy nebudu kouřit." Druhá pro změnu došla se slovy: "Uff, tak teď bych si dala kardio cigárko." Co k tomu říct, měly opravdu o něco těžší cestu. My jsme sice měli batohy, ale ony měly každá tašku s asi deseti kilogramy veselí v tekuté podobě. Tudíž jsme se rozhodli přejít na druhou stranu údolí a utábořit se tam a vzhledem k tomu, že se po celý večer i noc od zříceniny ozývaly velmi zvláštní a hlasité zvuky, jsme byli rádi, že jsme tak učinili. Doufám, že tam ty ježibaby otvíraly alespoň portál do pekel, jinak ten povyk za to nestál.

Tak a to by asi byl hodně zkrácený příběh mého prvního trampu. Doufám, že jste se aspoň trochu bavili a děkuji za pozornost.

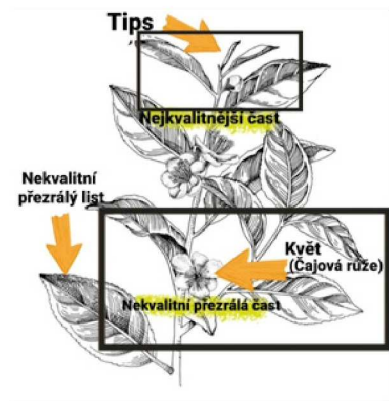
Brey, 1.B

Tajemství čajových lístků

Pěstování

Menší popis čajovníku a plantáže

Čajovník je z botanického hlediska stálezelený keř, dorůstající v přírodě do výšky 5 až 15 metrů, výjimečně až kolem třiceti metrů. Na plantážích jsou keře udržovány ve výšce kolem jednoho metru, aby mohly stále dorůstat malé zdravé lístky. Proč malé? Hned vysvětlím.

Plantáže jsou uspořádané do dlouhých až nekonečných řádků v tloušťce do jednoho metru čajovníku, ten tvar čajovníku, do kterého se zastřihuje, se nazývá čajovníkový stůl.

Od semínka

- Potřebuje kyselejší půdu, která je bohatší na minerály.
- Vlhkost.
- Polostín.

Indové, Číňani i Japonci nechávají semínka ve vodě minimálně dva dny kvůli vyklíčení. Malé klíčky se pak přesunou do pařenišť, kde nechají rostlinku, aby nabrala potřebnou energii a nabyla na objemu. Pak čeká přesazení na budoucí plantáž.

Zhruba po dvou letech jsou keře poprvé stříhány a po třech letech jsou připraveny na první sklizeň. Čajovníky pak otrhávají ženy s velkými proutěnými nůšemi (sběračky).

Sklízí se vždy „tips“ spolu s přilehlými dvěma až pěti lístky. Nejlepší jsou právě tipsy s nejmladšími lístky, proto čím větší je obsah tipsů, tím kvalitnější je čaj.

Tips: Malé nerozvinuté lístky

Taková jedna čajová plantáž vydrží vydávat lístky po dobu 30 až 100 let některé i déle, ale čaj pak ztrácí svou sladkou chuť a stává se hořkým a tím nepoužitelným. Některé čaje, především nižší třídy, jsou sklíženy celoročně (až 30 sklizní). Naopak čaje vyšší třídy jsou sbírány jen 3x nebo 4x do roka.

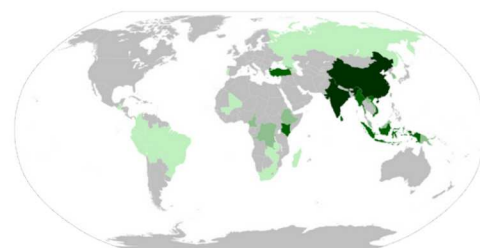
Hlavní čajové oblasti (nejkvalitnější čaje)

Indie: Darjeeling, Assam a přilehlý ostrov Srí Lanka

Čína: provincie Yunnan (Jün-nan), Guizhou (Kuj-čchou) a Sichuan (S' -čchuan)

Japonsko: především ostrovy Honshu, Shikoku a Kyushu

Další: Nepál, Tchaj-wan, Keňa...

Způsoby zpracovávání čaje

Čaj jako produkt má na rozdíl od čajovníku stovky druhů. Hlavní třídění je však dáno způsobem zpracování.

Zavadnutí

Po sklizni je prvním důležitým krokem zavadnutí. Čerstvé lístky obsahují až 75 % vody, které se musí částečně zbavit. Nechají se zavadnout buď tradičně na slunci, nebo v modernějších čajových továrnách v místnostech s řízenou teplotou (30-32 °C).

Sušení

Co znamená "sušení" při zpracování čaje? Důležitým krokem při zpracování čaje, kterým musí projít všechny čaje, aby byly považovány za trvanlivé, je sušení. Sušením se čajové lístky stávají trvanlivými a zlepšuje se jejich chuť.

Nejběžnější metody jsou

- Komerční sušičky: děrované dopravníky posouvají čajové lístky přes zdroj tepla.
- Sušení v troubě: čajové lístky jsou umístěny na perforovaných táčech v sušárně a horký vzduch cirkuluje skrze čaj.
- Sušení na slunci: čajové lístky se suší venku (obvykle na mělkých bambusových koších) na slunci.

Oxidace

Oxidace je zodpovědná za změnu barvy, ovlivňuje chuť čaje a dodává mu charakteristické aroma. V průběhu oxidace jsou lístky rovnoměrně rozloženy na stolech, celý proces probíhá ve vlhkém prostředí. Stupeň oxidace se liší podle požadovaného výsledku. O ukončení oxidace rozhoduje čajový mistr. Například: černé čaje procházejí úplnou oxidací (100 %), oolongy pouze částečnou (světlé oolongy z 10-15% oxidované, tmavé oolongy ze 60-70% oxidované). Jak dlouho probíhá oxidace? 20 minut až 5 hodin na vzduchu.

Napařování

Napařování je proces výroby čaje s nejdelsí doloženou historií, i když jistě ne nejstarší. Princip je jednoduchý: co nejrychleji a nejrovnoměrněji uvařit utržené lístky v páře, aby se zastavila veškerá enzymatická činnost.

Rolování/tvarování

V této fázi dochází k úpravě tvaru stáčením, kroucením nebo válcováním. V případě rolování černého čaje nebo oolongu není cílem tvarovat list, spíše roztrhat buněčné stěny čajového lístku, aby se uvolnila buněčná šťáva, aby to vydalo potřebné látky, které stojí za chutí a aromatem.

Zahřívání/vypalování nebo smažení na pánvi

Tato metoda se především využívá v Číně. Má za důsledek vysokou intenzivní chuť, také stojí za ukončením oxidace stejně jako napaření, tento krok je velmi primitivní, jde jen o přehazování čaje na velké pánvi. Je to mezikrok k výrobě Pu-erchu.

Drcení

Je metodou zpracování černého čaje podobnou ortodoxní výrobě čaje. Místo toho, aby se lístky v konečné fázi svinovaly, procházejí řadou válců se stovkami malých ostrých "zubů", které stojí za silnější chutí. Například jde o earl grey, ceylon, english breakfast...

Třídění

Posledním krokem v procesu zpracování čaje je jeho třídění. Čaje se třídí dle různé velikosti lístků a zbavují se nežádoucích prvků, jako jsou třeba stonky. V čajích té nejvyšší kvality by měly převažovat celé listy.

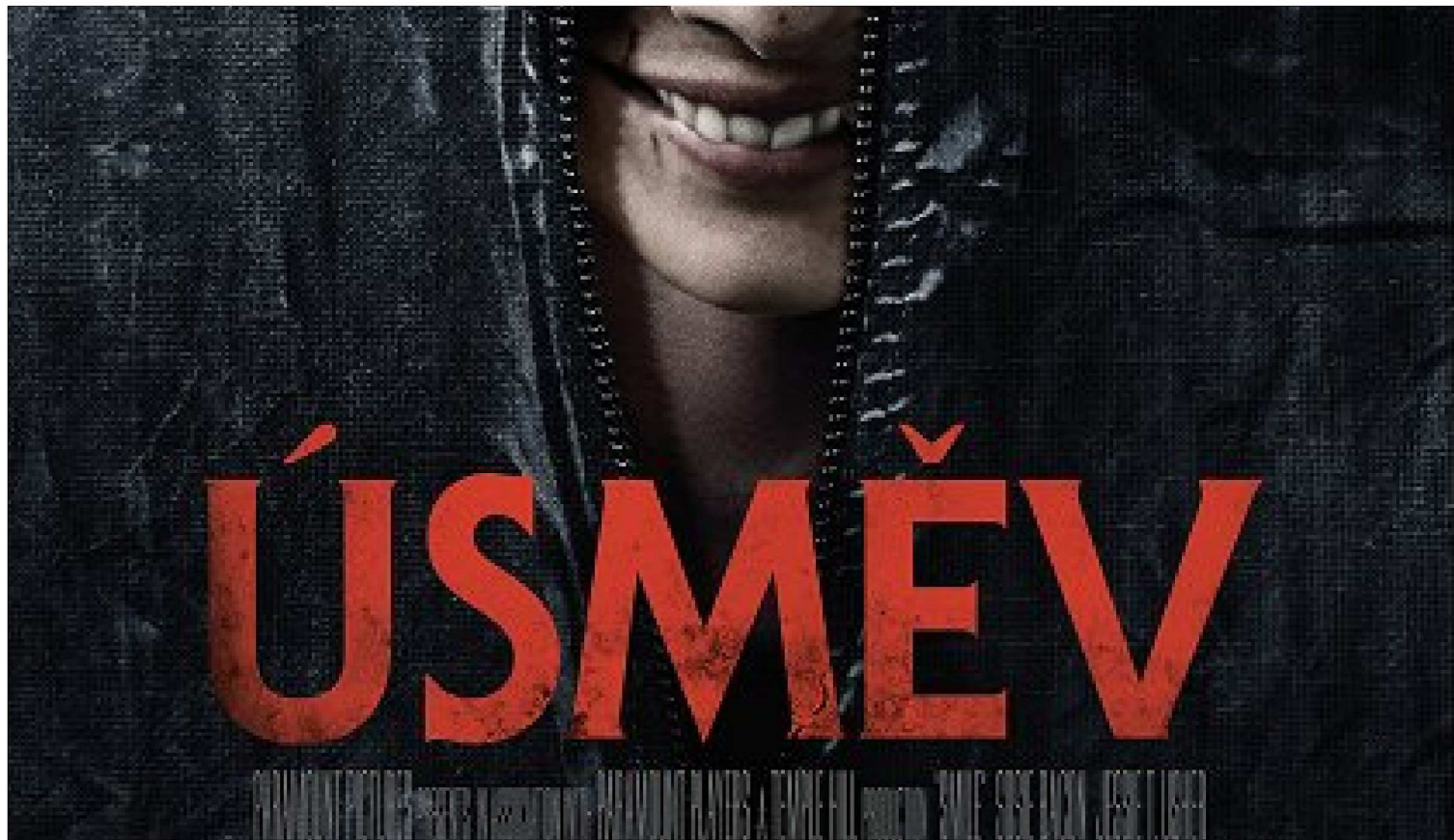
Toto byly hlavní procesy při výrobě čaje (ojedinělé procesy si vysvětlíme příště).

Matyáš Červinka, 1.B

Recenze

Úsměv

Ahoj čtenáři, vítěj u další recenze. Sice je tento film už asi dva měsíce v kinech, ale to nevadí. Film **Úsměv** režíroval málo známý režisér Parker Finn. Hlavní role ztvárnili Sosie Bacon, Kyle Gallner, Jessie T. Usher, Rob Morgan, a další.

Film pojednává o psychiatrice Rose, která vyšetřuje mladou pacientku na pokraji zhroucení. Má halucinace, které ji dovádějí k šílenství. Rose se jí snaží pomoci, ale pacientce se naráz na tváři rozlije nepříjemný úsměv, vezme stříp z rozbité vázy a přímo před ní se podřeže. Všichni se Rose snaží uklidňovat, že její sebevraždě nemohla zabránit. Jenomže Rose se začne dít něco zvláštního a děsivého...

A nyní něco k mému názoru. Film by byl v celku dobrý, kdyby tvůrci nesázeli jenom na jumpscary a více budovali atmosféru. Hudba byla zajímavá, mnohdy až děsivá. Celý příběh staví na dobrém nápadu, ale ztrácí na ne moc dobrém zpracování. Samozřejmě je to jen můj názor. Ale pokud máte rádi horory, tak se na film mrkněte.

Filip Vidlička, 1.A

Siroťčinec slečny Peregrinové pro podivné děti

Ransom Riggs

Před pár dny jsem dočetla tuto knihu, která mě neuvěřitelně vtáhla do děje, a proto bych vám ji chtěla mírně přiblížit a snad vás i navnadit na její přečtení. A pro vás, kdo přece jenom neholdujete moc čtení, je zde podle mě i velice dobře zpracovaný film (režie Tim Burton), který i přes menší změny v příběhu má také své neodolatelné kouzlo. *Siroťčinec slečny Peregrinové pro podivné děti* je tajuplná fantasy a těm z vás, kteří máte rádi tajemnou, občas až hororovou atmosféru smíchanou s trochou pohádkové hravosti, je podle mého názoru přesně to, co byste si měli přečíst.

Příběh nám vypráví Jacob, který už od malička slýchal prapodivné příběhy od svého dědečka. Povídal mu na dobrou noc o dětech, které žijí v sirotčinci na ostrově v Anglii a vede je ředitelka, co se umí změnit v ptáka. Ani děti nebyly obyčejné. Povídal mu o neviditelném chlápce, levitující dívce, klukovi, ve kterém žijí včely, a o mnoha dalších, ale také o nestvůrách, které je sužovaly. Jacob mu dlouhá léta věřil. Ale okolí i jeho vlastní intuice mu namlouvaly, že ne vše, co dědeček říkal, je pravda. A tak tyto příběhy začal Jacob pomalu připisovat dědečkově velké fantazii a pohádkám pro děti. Až do jednoho osudového dne, kdy zjistil, že i na těch nejneuvěřitelnějších příbězích může být něco pravda. A jak sám Jacob řekl: „...rozdělila můj život na dvě poloviny - na Předtím a Potom.“ Tak moc se dokáže změnit život jednou nemilou událostí, která vás donutí uvěřit v neuvěřitelné.

A přesně takto podivný pocit jsem zažila při čtení této knihy, která mě přiměla mírně změnit pohled na svět a dívat se na něj tak trochu více dětskýma očima. Zní to sice trochu směšně vzhledem k mému věku, ale věřte, že i v našem mladém věku už bohužel dávno nejsme dětmi. A někdy je to škoda, protože děti dokážou vidět věci, které dospělí, kterými tak moc chceme být, nedokážou.

Pár slov o autorovi:

Ransom Riggs se narodil roku 1979 na dvě stě let staré farmě v Marylandu, kde chtěl i zůstat a stát se farmářem, ale v pěti letech se přestěhoval s rodiči na Floridu. Studoval anglickou literaturu na Canyon College, kde byl dobrým přítelem Johna Greena. Jeho literární dílo čítá prozatím šest románů ze série *Siroťčinec slečny Peregrinové*, ale natočil i pár krátkometrážních filmů, u kterých se setkal s nemalým úspěchem. V současnosti žije v Los Angeles se svou manželkou a dcerou Laylou.

Daniela Svobodová, 1.A

Historie lesnického školství do roku 1896

Ještě do poloviny 19. století neexistovaly na Moravě lesnické školy. Zájemci o lesnické vzdělávání se učili individuálně u učebního pána, odborně zdatného lesníka. Z toho pramenila řada nedostatků, a proto byla 3. října 1852 otevřena na zámku Úsov první veřejná lesnická škola. Jejím ředitelem se stal známý moravský lesník Josef Wessely. Škola měla dvouletý studijní program a vyučovací jazyk němčinu. Vyučování zastávali dva profesoři lesnictví, učitel přírodovědných předmětů a asistent vyučující také matematiku a technické kreslení.

Podmínky provozu na zámku se staly pomalu nevyhovující, a tak byla škola roku 1867 přeložena do blízkého hradu Sovinec. Zde se totiž uvolnily prostory po chlapeckém semináři řádu německých rytířů, takže bylo možné nyní nabízet posluchačům lesnické školy ubytování. Zde došlo ke zdokonalení vyučování zavedením nových osnov výuky. Vedle některých nově vyučovaných odborných předmětů přibýly i všeobecně vzdělávací předměty – němčina, zeměpis, dějepis a statistika. Škola získává uznání doma i v zahraničí. Absolventi se nadále uplatňovali na velkostatkách, především jako úředníci, méně již jako úředníci podřízení. Přes uvedená pozitiva se v devadesátých letech devatenáctého století projevil pokles zájmu o studium na lesnické škole. Působení školy na hradě Sovinci provázela čím dál větší kritika zaměřená zejména na přísný denní řád a výchovný systém hradního internátu. Tento systém také zatěžoval ředitele a učitele administrativní a správní agendou.

Kvůli nedostatečným podmínkám pro rozvoj školy, její modernizaci a rozšiřování, se po roce 1894 hledalo nové umístění lesnické školy. Jako vhodná se jevila města Šumperk, Šternberk a Hranice. Oslovené městské rady nabízely všemožnou podporu. Nakonec zvítězily Hranice pro pestrost přírodních podmínek v okolí, snadnější vlakové spojení a vhodné umístění školy na kraji města. Důležitou roli hrála skutečnost, že město Hranice (tehdy Weiskirchen) nabídlo pozemky k založení školního arboreta přímo u zamýšlené budovy školy. Dva roky trvala výstavba nové školní budovy. A od roku 1896 se píše historie lesnického školství na Moravě u nás v Hranicích.

Pokračování příště

Na základě historických textů a dostupných materiálů zpracovala Ing. Helena Drozdová.

Ředitelé lesnické školy v tomto období:

1852 – 1855 Josef Wessely, Úsov

1855 - 1858 František Keller, Úsov

1858 - 1873 Robert Miklitz, Úsov, Sovinec

1873 - 1896 Augustin Buchmayer, Sovinec

Soutěž o nejlepší PF

I v letošním roce vyhlásilo vedení školy soutěž o nejlepší PF. Letos se sešlo celkem 17 návrhů. Rozhodli jsme se nechat zvolit vítěze komisí složenou z paní Matysové, vedoucí výtvarného kroužku, a zástupců jednotlivých tříd. Vítěz byl určen jednoznačně.

Gratulujeme Natálii Kreutzové ze 3.C k prvnímu místu. Odměna bude předána do konce týdne, fotografie budou umístěny na sociálních sítích.

Děkujeme všem, kteří se do soutěže zapojili a představili nám své návrhy.

*Přejeme všem příjemné
prožití svátků vánočních
a mnoho zdraví
v novém roce 2023*

Střední lesnická
škola Hranice

Ing. Helena Drozdová

Čtvrťák je plný významných událostí, jako jsou maturita, třídní hon a v neposlední řadě Hubertská zábava. Ta je hned po maturitě snad nejočekávanější akcí nejen pro všechny čtvrťáky, ale i pro jejich rodiče, veřejnost a učitele. Ráda bych vám tedy popsala přípravu a průběh "naší" Hubertské zábavy mými očima.

Kapitola 1.: Začátek

Z nás studentů vlastně nikdo pořádně nevěděl, co a jak, jelikož je to první velká akce v našem studentském životě a taky první Hubertská zábava po dlouhé dvouleté odmlce. Věděli jsme ale, že tahle Hubertská se nám musí povést. S přípravami jsme začali v říjnu. Díky pomoci a instrukcím učitelů a vedení školy jsme si pomalu začali utvářet obrázek o celé akci. Tušili jsme, že to nebude snadný úkol, ale když to zvládli perfektně i naši předchůdci, rozhodně bychom nechtěli být výjimkou.

Začali jsme s organizací jedné z hlavních událostí na Hubertské a tou je tradiční polonéza, která si zaslouží svou vlastní kapitolu.

Kapitola 2.: Polonéza, tzv. tučnák, ledviňák a větev

Každý student posledního ročníku si musel najít svou taneční partnerku a každá studentka svého tanečního partnera. Tak začalo "párovací" období. Kromě tanečních partnerů si slečny sháněly dlouhé bílé šaty a boty. Tohle období mi připomínalo typické americké středoškolské filmy o maturitním plese. Zanedlouho se utvořilo 16 tanečních párů a pod vedením pana Münstera jsme začali s nácvikem.

Klíčovými pojmy se pro nás stalo slovo tučnák (styl chůze), ledviňák (umístění pravé ruky tanečníka) a větev (umístění pravé ruky tanečnice... fakt to připomínalo větev) Nácvik probíhal skvěle. Všude byly samé otočky, zmatek, chaos a do toho všeho hrála Dvořákova polonéza. Po měsíci nácviku jsme ovšem vytvořili pozoruhodné dílo, které splnilo všechna očekávání.

Kapitola 3.: Fotokoutek, tombola, věnce a spousta jehličí

V průběhu nácviu polonézy jsme neusnuli na vavřínech a začali s výzdobou sálu. Naše šikovné studentky a vychovatelky naplánovaly a vytvořily kompletní výzdobu sokolovny. Tradiční věnce na stěnách nemohly chybět, stejně tak jako dekorace na stoly a zábradlí. Samozřejmě nemohl chybět i ikonický fotokoutek s převleky a cedulkami s autentickými hláškami.

Nesmím opomenout ani přípravu tomboly. Studenti, studentky i učitelé vynaložili velké úsilí, aby byla tombola opravdu bohatá a zajímavá.

Kapitola 4.: Den "D" se blíží

V pátek 25. 11. se po Hranicích ozývaly tóny a výstřely. Hubertova družina skládající se ze střelců, trubačů a sv. Huberta, kteří zvou na Hubertskou zábavu, jež se bude konat v sobotu 26. listopadu a začne slavnostním zahájením.

V sobotu 26. 11. dopoledne v sále hranické sokolovny probíhají v plném proudu vrcholné přípravy. Ve vzduchu je cítit mírné napětí, ale zároveň i velké očekávání. S výzdobou, tombolou, chlupatými cenami, trubačským nácvikem začal sál dostávat svou finální podobu. Nesou se jím věty: "Věnc trochu doprava!", "Kde jsou ty nůžky?" "Chybí mi drátek!" "Hraje se C, ne G!"...

A tak studenti posledního ročníku, trubači i učitelé na jednom místě vytvořili nádherné dílo.

Kapitola 5. : *Et tutto finito*

V sobotu 26. listopadu po půl osmé večerní Hubertská slavnostně započala tradiční polonézou. Poté proběhlo stužkování maturantů, prodávání losů do tomboly za doprovodu kapely. A netrvalo to dlouho a všichni účastníci se pustili do tance. O půlnoci byla vyhlášena tombola s velmi zajímavými cenami v podobě zvěřiny jak srstnaté, tak pernaté a věcných darů.

Kapitola 6. :

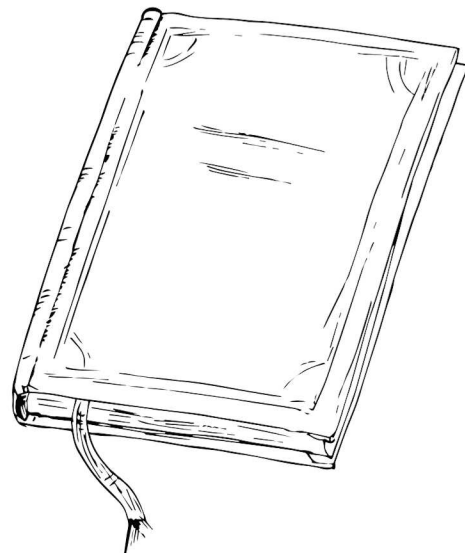
Tancování a hudba ustala krátce po druhé hodině ranní. Pro nás studenty to však ještě nebyl konec. Jakmile poslední host opustil sokolovnu, v zápalu uklízečů horečky jsme vzali smetáky do rukou a začali s úklidem. Netrvalo to dlouho a sál vypadal jako před přípravami.

Kolem půl čtvrté ranní jsme dorazili na intr a usínali jsme s pocitem povedené Hubertské.

Gabriela Bednaříková, 4.A

Nový rok:

Na obloze opět vidím, jak ohně tančí,
v tuto hodinu nové začíná a staré končí.
Mezitím co zní orchestr zvonů po celém světě,
já si říkám, že to vše snad bude lepší určitě.
Nesmíme spoléhat na to, že s letopočtem se vše
změní,
sami si budeme muset najít k svým problémům
řešení.

Pocit jara:

I vprostřed zimy cítím onen pocit jara,
i přes všechny chmury mám pocit, jako by se na mne Štěstěna
pousmála.
Mám pocit, jako bych mohl skály lámat,
ovšem nevím, co má onen pocit znamenat.
I přes to, že je čas mrazu,
já vím, že přijde jarní tání.
Ten pocit jako by ani nemohl mít zkázu,
neumlčí ho ani chlad či tisícero zbraní.

O Vánocích:

O Vánocích dějí se zázraky již dva tisíce let,
a i když by se mohlo zdát, že svět bude do
temnoty spět,
tak o Vánocích se vždy rozhořela svíce naděje
a šlo cítit, jak se srdce nadějí a láskou chvěje...
Koneckonců co nám zbývá, když dojdou síly,
než zvednout se a děkovat za každou chvíli,
co nám Bůh dal...
I přes to všechno doufejme, že s námi zůstal.

Čekání:

Tvé cíle jsou na dosah ruky,
jen až dozní strachu zvuky,
až dorostou v lesích duby,
a opadá z nich listí,
až svět nebude tak drsný a hrubý,
až budeš si sám sebou jistý,
až vyhneš se všem úderům,
až dojdeš s láskou i k svým nepřátelům...

HOROSKOP

Kozoroh

22. 12. až 20. 1.

Novoroční předsevzetí

Naučit se do pěstování!!

Láska

Tak přejí nějakou kočku.

Vánoční dárek

Nedostaneš, zlobíš 24/7.

Vodnář

21.1. až 20.2

Novoroční předsevzetí

Zaplátit zálohy za plyn.

Láska

Tvé roky krásy už dávno skončily.

Vánoční dárek

iPhone, Gucci, Guess, Karl Lagerfed (nevím, jak sa to píše), Prada, prostě všechno za tisíce, miliony a k tomu plastiku.

Ryby

21.2. až 20.3.

Novoroční předsevzetí

Pořád se usmívat a myslet pozitivně.

Láska

Tvůj sexuální život je jako pohádka, bylo nebylo, kdysi dávno.

Vánoční dárek

Nový stylový snap back.

Beran

21.3. až 20.4.

Novoroční předsevzetí

Ty sbírky se samy neudělají!

Láska

Plná vášně a radosti, podpory a porozumění.

Vánoční dárek

Dostaneš všechno, co si budeš jen přát (takže klidně i toho chlapáka, kterej má na tebe crush).

Býk

21.4. až 21.5.

Novoroční předsevzetí

A co víc bys chtěl, vždyť pořád žiješ.

Láska

Zrzky jsou pro tebe nejlepší očistec.

Vánoční dárek

Něco z armyshopu.

Blíženeček

22.5. až 21.6.

Novoroční předsevzetí

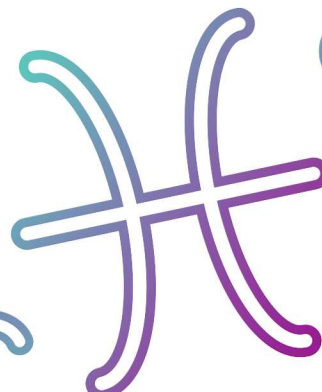
Loňské předsevzetí přestat kouřit a pít byl tak skvělý nápad, že si ho letos napiš na seznam zase.

Láska

Pustí tě k vodě jak já moji touhu po vyznamenání.

Vánoční dárek

Dostaneš leda tak uhlí.

Rak
22.6. až 22.7.

Novoroční předsevzeti:
Uspořádáš si KONEČNĚ volný čas.

Láska
Asi radší nechtěj, stačilo to.

Vánoční dárek
Peníze zni taky fajn.

Lev
23.7. až 22.8.

Novoroční předsevzeti:
Oranžová vesta taky cesta.

Láska
Co je v domě (na lesárně), není pro mě.

Vánoční dárek
Kokoliv, co ti neudělá radost.

Panna
23.8. až 22.9.

Novoroční předsevzeti:
Budeš víc číst. Jídelní lístky a etikety od vína se nepočítají.

Láska
Ty? Ty jsi marný případ.

Vánoční dárek
Pěkně mastná kára, co žere aj silnici.

Váhy
23.9. až 23.10.

Novoroční předsevzeti:
Měl bys přestat pít, maturita se blíží.

Láska
Stejně chcípнем.

Vánoční dárek
Dostaneš papuče po bezdomovci.

Štír
24.10. až 22.11.

Novoroční předsevzeti:
Začni se chovat jako dospělý, a ne jako děčko.

Láska
Najdeš si megeru takovou, že peklo pro tebe bude osvobozením a rájem.

Vánoční dárek
Rozum nemůžeš koupit.

Střelec
23.11. až 21.12.

Novoroční předsevzeti:
UŽ nikdy víc nebudu pít. UŽ nikdy víc. Ani míř. Tohle je tak akorát.

Láska
Sugar daddy, který na tebe napíše všechnu majetek.

Vánoční dárek
Dvojitě balení ibalGINU.

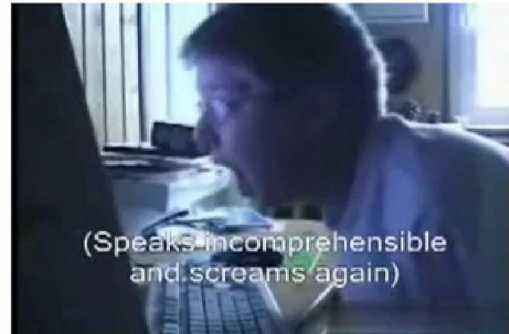
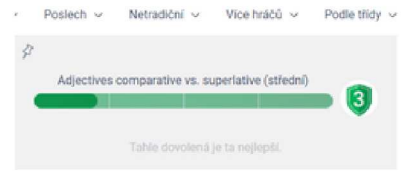
Na tomto článku se podílelo nejméně 15 lidí, kteří anonymně vymýšleli různé "věštby" pro jednotlivá znamení. Vše berte tedy s humorem.

Sranda z lesa

EN Umíme anglicky

Different types of head aches

<p>MIGRAINE</p>	<p>STRESS</p>
<p>HYPERTENSION</p>	<p>MALÁ PÍSEMKA VELKÉHO FORMÁTU</p>

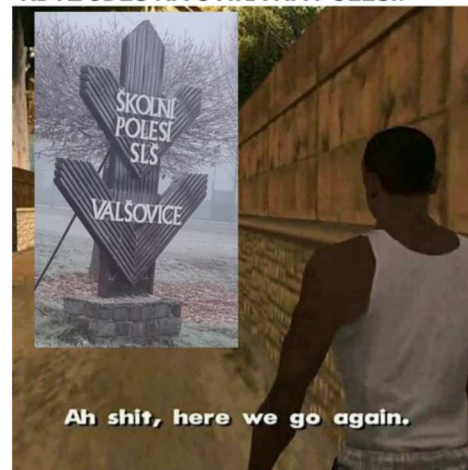
ČTVRTLETKA
Z HŮLKY

MALÁ PÍSEMKA
VELKÉHO
FORMÁTU

POV: ŠKOLNÍ DÍLNY

KDYŽ JDEŠ NA CVIKA NA POLESÍ:

Redakce

Šéfredaktorky

Eliška Hrabcová, 3.B

Lenka Brhelová, 3.B

Redaktoři a přispěvatelé

Daniela Svobodová, 1.A

Šimon Rozmarin (Brey), 1.B

Filip Vidlička, 1.A

Matyáš Červinka, 1.B

Adéla Stanovská, 2.A

Gabriela Zychová, 3.A

Jakub Jorda, 3.A

Martin Novotný, 3.B

Gabriela Bednaříková, 4.A

Ing. Lukáš Kandler

Ing. Helena Drozdová

Na úpravě se podíleli:

Mgr. Jan Beláň

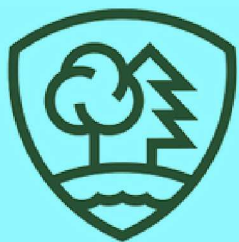
Mgr. Veronika Laryšová

Mgr. Vojtěch Zlámal

Kontakt: email: homeles@slshranice.cz

Instagram: [homeles_sls](https://www.instagram.com/homeles_sls)

Střední lesnická škola Hranice